

בולעטין # 127 - ניסן תשל"ג לפ"ק

וועד העולמי למען הצלת ישראל מעצת מרגלים, ולתקן חטא המרגלים ארגון מוקדש לעקור את עצת המרגלים המדברים לשון הרע על ארצינו הקדושה, (שעל ידיהם נחרב ב' מקדשות וגלינו מארצינו, ובא עלינו כל הצרות רח"ל), ולעורר על קדושת ומצות ישוב ארץ ישראל כמבואר במדרש תלפיות (ענף ארץ ישראל), יחד הקדוש ברוך הוא את ארץ ישראל כמו בעל המיחד קרקע לאשתו למזונותיה, והשכינה אין שורה בחוץ לארץ. ובספר חרדים (דף נ"ז), מצות עשה מן התורה לדור בארץ ישראל, שנאמר וירשתה וישבת בה, וכאמרם ז"ל שמצוה זו שקולה כנגד כל מצות שבתורה, ויתקיים בנו הפסוק דברים (יב, ה') "כִּי אִם אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר ה' אֱלֹהֵיכֶם מִכָּל שְׂבֻטֵיכֶם לְשׂוֹם אֶת שְׁמוֹ שָׁם לְשִׁכְנוֹ תִדְרְשׁוּ וּבָאתָ שָׁמָּה", ונזכה לביאת המשיח בב"א שנת "אל המקום אשר" לפ"ק.

יצא על ידי וועד העולמי למען הצלת ישראל

מעצת מרגלים, ולתקן חטא המרגלים

כמו שכתוב רש"י במדבר (פרק יג פסוק טז) ויקרא משה להושע וגו' - התפלל עליו - יה יושיעך מעצת מרגלים.

באר שבע, ארץ ישראל

העמק דבר על במדבר פרק ט פסוק א

(א) בשנה השנית. הוא מיותר. שהרי הוא שנה ראשונה שבמדבר מהיכי תיתי הייתי חושב שהיה בשנה השלישית. אלא בא ללמדנו דרך בשנה השנית נצטוו ועשו פסח ולא יותר. כפרש"י בשם הספרי. אלא דשם תני הדרש במקרא ויעשו את הפסח בראשון בארבעה עשר יום בגנות ישראל דבר הכתוב שלא עשו אלא פסח זה בלבד. וכה"א הזבחים ומנחה הגשתם לי במדבר ארבעים שנה. והביא הרמב"ן ונדחק בפ"י ההוכחה מזה המקרא. ונראה שהוא מדכתיב פרטי הזמן ולא נזכר השנה גם כן ואלו משום שהוא סומך על הצווי לא היה לכתוב הזמן כלל. ועל כן צ"ל דלהכי לא כתיב השנה משום דמעצמו מובן שהיה בשנה השנית שהוא ראשון שבמדבר. וא"כ למאי כתיב בראש הפרשה. אלא לדרשה זו כמש"כ. נמצא דממקרא ויעשו את הפסח למדנו להוכיח ממקרא שאנו עומדים. [ובטעם הדבר שלא הביאו פסח. ועל מה נקרא גנותן יש בזה מבוכה. דחלילה לומר שנתעצלו אותו הדור כורת ברית עלי זבח. ומשה עמהם. ואין לומר הטעם משום שלא היו נימולים משום שלא נשב להם רוח צפונית. דזה לא היה אלא דור השני. א ל דור יוצאי מצרים היו מולים. ואין לומר שמילת זכרים היו מעכבין אותם. שהרי אין מעכב אלא כשאפשר למול כדאיתא בפ' הערל שאם היה הבן חולה אינו מעכב. ותו דהספרי הביא על זה המקרא הזבחים ומנחה וגו' ובכל הקרבנות אין מילת הבנים מעכבין וע' תוס' יבמות דע"ב. והעיקר הוא כמש"כ התוספות בקידושין דף ל"ז שס"ל כתנא דאמר דבכל מקום שנאמר ביאה לאחר ירושה וישיבה במשמע ובפסח נאמר ביאה. ובאמת לא הוצרכו רבותינו לזה דלכ"ע ביאה

לארץ מיהא בעי. וכדתניא במכילתא בא פי"ב תלה הכתוב מצוה זו בביאתן לארץ והא שנחשב בזה גנותן ש"י הוא דכמו כל הקרבנות תמידין ומוספין שעיקר תכליתן בשביל פרנסה לא היה אלא בא"י ומכ"מ קרב גם במדבר בשביל יעוד ואהבת ה' לישראל כמש"כ בפ' תמידים דפ' תצוה. ומש"ה משנתנדו ישראל במעשה מרגלים לא הקריבו עוד תמידים כיון שלא היה יעוד. כך הפסח שעיקר תכליתו לזכירת י"מ ותכלית הספור אינו אלא בא"י כמו שביארנו בפרשת ראה בפרשת מועדות מכ"מ גם במדבר צוה ה' להביא בזמנו משום יעוד וחביבות וכאשר יבואר במקרא הסמוך. א"כ ממעשה מרגלים ואילך שוב לא הביאו. מעתה היה אפשר לפרש לשון הספרי בגנות ישראל דבר הכתוב. שגרמו לזה שנעשו מנודים. אבל אאל"כ. דא"כ למאי הגנות ביחוד בפסח יותר מכל הקרבנות. ותו דגנות על ענין מרגלים לא נצרכו לרמזים כאלה. אלא ע"כ הפי' גנות על העדר הקרבה ביחוד בפסח. והענין דלהלן בספר דברים פ' דשמור את חודש האביב יבואר בס"ד דמשונה פסח מכל הקרבנות שלא אפשר להקריב משחרב בית המקדש אפי' כשהמזבח קיים מה שאין כן פסח. ע"ש. ואם כן ה"ה במדבר משנעשו מנודים לא היו יכולין להקריב שום קרבן שלא בא לריח ניחוח. מה שאין כן פסח היו יכולין אף ע"ג שאינן בחיוב וזהו הגנות שלא נתעוררו על זה אבל אם היו מחויבין מעיקר הדין ודאי היו מביאין]:

(המשך בבולעטין הבא אי"ה)